

Тінь пустоти

Ipa Віспер

Була холодна жовтнева ніч. Уже тиждень стояла жахлива погода і небо було затягнуто хмарами. Місяця на небі не було, тому ніч була темна. Навкруги було тихо, лише в далині було чути як тече річка. Лише було чути мої тихі невпевнені кроки. Яюсь дивно було чути цей звук. Таке враження ніби я зараз одна єдина в цілому світі. Лише я і пронизливий вітер. Десь Трохи далі від мене світив ліхтар освітлював вулицю. Світло вітрин магазині було якимось тускним і це ще більше пригнічувало. Ця порожня вулиця і я сам на сам зі своїми думками. Що я тоді відчувала? Нічого. Порожнеча, розчарування, бездонна пустота і голі думки, голі почуття які виють у моїй душі як самотні вовки. Якби хоч страх, або біль, хоч якісь справжні реальні відчуття! Ні, усе десь пропало, загубилося, полетіло геть разом з усіма мріями, надіями, бажаннями.

Холодний вітер подув ще сильніше, пронизивши мене наскрізь, а я... Я навіть холоду не відчула. Захотілося закричати. Де ж усе поділося? Чому нічого нема?

Пуста вулиця і лише вітер ганяє туди сюди пластикові пляшки, папери. Я пройшла єдиний засвічений ліхтар і вийшла на міст. У низу було чути шум мілкої річки. Я нагнулася через перило і злякалася того що я там побачила. Там не було нічого — пустота. Але я знала там тече річка просто її не було видно бо ніч була темна. Це вселило якусь надію, хоча я не знаю на що.

Я не пам'ятаю скільки я стояла на тому мості і про щось я думала. Мабуть я думала яка річка днем, пригадувала як вода блистіла у сонячний день і як гарно було коли заходило сонце і вона вся горіла наче розпечена лава. Я стояла і довго дивилася у чорну як тоді здавалося безодню. І в тій темряві на якусь мить я побачила своє відображення. Воно з'явилося і зникло. Я підняла голову і подивилася на небо. Як таке може бути? Мабуть примарилося. Я пішла далі по вулиці. Знову подув пронизливий вітер, мені стало холодно і я застібнула куртку.

Whisper Ipa